

[Elisabeth Arnold]

og sagde: Nej, tidsler kan vi heller ikke lide, men vi går i øvrigt ind for det hele, bare ikke for honning, agern og tidsler. Og hvis ikke Tigerdyret på et eller andet tidspunkt helt tilfældigt var kommet til at få smag for Kængubarnets levertran, så var Tigerdyret død af sult.

Tigerdyrets eftermæle i verdenslitteraturen blev, at det var meget omkringfarende og meget forvirret, og man kunne ikke bruge det til noget som helst.

Jeg synes faktisk, at Fremskridtspartiets holdning til EF minder meget om Tigerdyrets holdning til livets realiteter.

Det var bare den korte bemærkning til fru Annette Just.

Dagen efter afstemningen den 2. juni fik jeg et brev fra en partifælle, som var kendt som en meget heftig nejsiger, og som havde været aktiv i adskillige af modstanderbevægelserne op til den 2. juni. Han skrev til mig:

Lad nu være med at være så sur, lad være med at være så nedtrykt. Jeg kan se i fjernsynet, at alle ministrerne er sure, og at alle folketingsmedlemmerne er sure, men hør nu her: Jeg synes, at I skal gå aktivt ind og forhandle om nogle undtagelser fra Maastrichttraktaten, unionsborgerskabet, den fælles mønt, forsvarspolitikken og de retslige og de indre anliggender. De fire ting er afgørende. Det er kernepunkterne i den modstand, mange af os har været med til at manifestere i afgørelsen den 2. juni. Hvis I får de ting forhandlet igennem, så kan vi fortsætte vores arbejde i Europa. Vi kan arbejde sammen med de øvrige EF-lande, og vi skal ikke give anledning til et utrolig bureaukratisk system, hvor vi skal holde fast i den gamle traktat og de andre 11 lande skal gå videre med den nye.

Det, der nu foreligger, burde glæde denne person, og jeg tror også, at det glæder mange andre, der stemte nej den 2. juni, for det, der skete, var jo netop det, som også SF har fremhævet her i dag: at det godt kunne betale sig at stemme nej. Der kom faktisk noget ud af det. Der kom en forhandling, og der kom nogle resultater, som vi står med her i dag. Som tillægsgevinst fik vi erklæringer uden for Traktaten, hvad der er en direkte udløber af den brede folkelige europæiske debat, der rejste sig efter det danske nej.

Dér har nejsigerne gjort Europa en tjeneste, det må jeg sige. Som jasiger må jeg trods alt

give nejsigerne det, at de gjorde Europa en tjeneste. Aldrig har der været diskuteret så meget europæisk politik som efter den 2. juni, og det har været på alle planer, på regeringsplan, på embedsmandsplan, på politikerplan og på folkeligt plan: Hvad ville man egentlig med Europa?

Derfor fik vi med ind i forhandlingerne om Edinburghaftalen aftaler om fælles gods, om åbenhed, om nærhed, om demokrati som direkte følge af det danske nej, og se, om det ikke endda sker, at der bliver åbnet for transmissioner fra ministerrådsmøderne! At folk så konstaterer, at det er kedeligt at se på, det er kun ærgerligt, men sådan er demokrati en gang imellem. Det er ikke altid lige spændende, men åbenhed kommer der, og det danske formandskab vil arbejde for det simpelt hen hele vejen igennem.

Desuden fik vi erklæringer om de små og de store landes indbyrdes forhold, om åbenhed over for nye ansøgerlande, også ting, som Danmark er dybt, dybt interesseret i bliver videreført på en fornuftig måde.

Demokratiet virker altså. Nej! gav genlyd, og det gav også resultater.

Om de danske særordninger er de rigtige, om det var de rigtige emner, det kan man altid diskutere. Vi kan ikke tage fire millioner vælgere med på råd og spørge dem, der stemte nej, hvorfor de gjorde det, men de personer, der stemte nej med den begrundelse, at de ikke var modne til at tage det skridt, kan vi selvfølgelig ikke hjælpe på anden måde end ved at sige: Vi prøver at vurdere, hvad jeres betænkeligheder har været, og så siger vi, at de og de ting kan vi godt forstå I mener er ubehagelige, dem vil vi gerne prøve at ændre. Det lykkedes så også at få nogle særordninger for Danmark.

Der har været talt en del om varigheden af disse særordninger, og jeg vil citere fra lovforslag nr. L 177, som vi behandler i dag, bemærkningen side 7 øverst, hvor der står:

Danmark venter »ikke til 1996 med at tage stilling til spørgsmålet om Danmarks deltagelse i Den Økonomiske og Monetære Unions tredje fase, den fælles mønt. Danmark meddeler allerede ved Maastrichttraktatens ikrafttrædelse, at Danmark ikke vil deltage i Den Økonomiske og Monetære Unions tredje fase.«

Det betyder selvfølgelig, at så skal vi ikke også tage stilling til det i 1996. Vi tager stilling